

20/01

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 7 januari 2020 door mevrouw A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen mevrouw drs. B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in het NIP-register kinder- en jeugdpsycholoog NIP en psycholoog NIP.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlagen d.d. 7 januari 2020;
- het verweerschrift met bijlagen d.d. 13 maart 2020;
- de repliek met bijlage d.d. 17 juni 2020;
- de dupliek met bijlage d.d. 24 juli 2020.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 9 december 2020, waarbij klaagster en verweerster aanwezig waren. Klaagster werd bijgestaan door haar partner, de heer C, tevens personen- en familierecht jurist. Verweerster werd bijgestaan door mevrouw mr. K.M. ten Pas, werkzaam bij DAS Rechtsbijstand.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan:

- a. Klaagster heeft samen met haar ex-echtgenoot (hierna te noemen vader) drie kinderen: D, E en F, respectievelijk geboren in 2004, 2008 en 2011.
- b. Klaagster en vader, die in 2018 zijn gescheiden, hadden wat betreft de zorg voor de kinderen een co-ouderschapsregeling waarbij de kinderen om en om bij de ouders verbleven.
- c. Klaagster en vader hebben beiden nieuwe partners. Er is sprake van complexe echtscheidingsproblematiek.
- d. Verweerster is werkzaam in een praktijk voor kinder- en jeugdpsychologie.
- e. In januari 2019 is E door klaagster telefonisch aangemeld bij de praktijk.
- f. Het aanmeldformulier voor behandeling is in maart 2019 door klaagster ingevuld en op 1 april 2019 door de praktijk ontvangen. Als aanmeldreden heeft klaagster op dit formulier vermeld: *“E heeft veel boosheid in zich en dat reageert ze (op een verkeerde/negatieve manier) af op de mensen/familie om haar heen. En met name reageerd ze dit op haar moeder af.”* Klaagster heeft tevens op dit formulier aangegeven dat ze de praktijk geen toestemming geeft om gegevens uit te wisselen met de huisarts.
- g. Op 24 mei 2019 heeft de huisarts in het kader van de generalistische basis GGZ E - op voor de zorgverzekering geldige wijze - verwezen naar de praktijk in verband met *“stemmingsstoornissen als gevolg van scheiding ouders/loyaliteitsproblematiek”*.
- h. In juni 2019 zijn ook D en F door de huisarts in het kader van de generalistische basis GGZ verwezen naar de praktijk van verweerster met het vermoeden van een *“DSM-stoornis: stemmingsstoornis, dd als gevolg van scheiding ouders”*.
- i. D is begin juni 2019 door klaagster vanwege uit de hand gelopen problemen thuis naar haar oma (mz) gestuurd.

- j. Op 18 juni 2019 heeft een intakegesprek plaatsgevonden tussen klaagster, haar partner, verweerster en een integratief kindervertherapeut die eveneens aan de praktijk verbonden is. In dit gesprek is de vraag aan de orde geweest of D mee kon op vakantie.
- k. Op 2 juli 2019 heeft het intakegesprek met vader plaatsgevonden.
- l. Klaagster is in de zomer van 2019 met alle drie haar kinderen en partner op vakantie gegaan naar Italië. Deze vakantie is niet in goede harmonie verlopen.
- m. Vanwege deze vakantie heeft klaagster besloten het co-ouderschap tijdelijk op te schorten en de kinderen tot 1 januari 2020 volledig bij vader (en zijn nieuwe partner) te laten verblijven. Op 26 augustus 2019 heeft over deze nieuw ontstane situatie telefonisch overleg plaatsgevonden tussen verweerster en klaagster en vervolgens tussen verweerster, vader en de kinderen. Verweerster heeft vervolgens met klaagster hierover een gesprek ingepland op 1 oktober 2019.
- n. Vanaf 6 september 2020 hebben gesprekken plaatsgevonden tussen verweerster en D en tussen verweerster en E. Vanaf 4 september 2020 hebben gesprekken plaatsgevonden tussen F en de kindervertherapeut (met verweerster als hoofdbehandelaar).
- o. Klaagster heeft op 15 september 2019 aan verweerster en de kindervertherapeut een e-mail geschreven waarin zij uitgebreid verslag heeft gedaan van het gedrag van ieder van de kinderen apart en van haar eigen situatie. Klaagster heeft hierbij vermeld dat ze hoopt dat verweerster en de kindervertherapeut zo een beeld hebben van de problematiek.
- p. Verweerster heeft vervolgens schriftelijke behandelplannen BGGZ met betrekking tot alle kinderen opgesteld en op 27 september 2019 aan de ouders verzonden. Deze worden als hier herhaald en ingelast beschouwd.
- q. Klaagster is vanaf 30 september 2019 zelf in behandeling geweest bij een psycholoog vanwege het verwerken van meerdere trauma's en persoonlijk sterker worden.
- r. Bij e-mail van 30 september 2019 heeft klaagster aan verweerster en de kindervertherapeut geschreven dat zij zich niet herkent in de beschrijvende diagnose zoals vermeld in de behandelplannen en dat zij de toestemming voor de behandeling van de kinderen intrekt vanwege onvoldoende vertrouwen.
- s. Het geplande gesprek op 1 oktober 2019 met klaagster is niet doorgedaan. Klaagster was evenmin telefonisch bereikbaar.
- t. Verweerster heeft op 1 oktober 2019 aan klaagster laten weten dat zij genoodzaakt is een melding te doen bij Veilig Thuis nu de behandeling van de kinderen stopt en er dan geen zicht meer is op hoe het met de kinderen gaat.
- u. Bij mailbericht van 8 oktober 2019 heeft klaagster gemeld dat zij wel een gesprek met verweerster wil, maar dat zij dit gezien haar draagkracht eerst wil overleggen met haar psycholoog. Voorts geeft zij in dit bericht toestemming om de kinderen door te behandelen nu zij zich (vanwege de aangekondigde melding bij Veilig Thuis) met de rug tegen de muur gezet voelt.
- v. Bij mailbericht van 9 oktober 2019 heeft verweerster onder meer het volgende aan klaagster gemaïld:

“(…)
*het lijkt ons belangrijk dat jij wel volledig achter de behandeling staat, dus ga eerst met je psycholoog overleggen wat jouw belastbaarheid op dit moment is. En dat we daarna een afspraak plannen voordat we weer afspraken met de kinderen plannen.
 Nog even voor de duidelijkheid: wanneer wij het over contactherstel hebben, hebben wij het niet over dat jij 50% van het co-ouderschap weer voor je rekening neemt. Wij bedoelen herstel van het contact, waarbij het contact tussen jou en de kinderen verloopt naar ieders wens. Dus bijv. ook dat de kinderen niet meer agressief e.d. reageren op jou!*
 (…)”
- w. Bij mailbericht van 19 oktober 2019 heeft klaagster – voor zover hier van belang - het volgende aan verweerster laten weten:

“Ik heb afgelopen week een consult gehad bij mijn behandelaar en voorgelegd dat Praktijk Z voornemens is om contactherstel te gaan organiseren. Mijn behandelaar is van mening dat ik daar voorlopig nog niet aan toe ben. Het geplande gesprek met jullie laat ik om deze reden dan ook niet doorgaan.

Wel geef ik toestemming dat jullie met de kinderen in gesprek blijven. Ook met mijn behandelaar besproken dat ik niet begrijp waarom Praktijk Z in alle stukken geen melding heeft gemaakt met de reden dat ik de kinderen bij Praktijk Z heb aangemeld, namelijk het agressieve, gewelddadige, respectloze gedrag. Het is toch onbegrijpelijk dat ik in januari 2019 E met dit gedrag heb aangemeld bij jullie praktijk, D en F in juni 2019 en dat ik dan ineens eind september te horen krijg dat jullie hier niets in kunnen betekenen. Dit betekent dus dat jullie dit gedrag kennelijk in stand willen houden maar dan wel willen toewerken naar contactherstel. Mijn behandelaar is van mening dat jullie de feitelijke problematiek onder het tapijt vegen en dus feitelijk de problematiek die er is missen.”

- x. Verweerster heeft hierop bij mailbericht van 21 oktober als volgt gereageerd:
“Als je nu nog niet toe bent aan contactherstel dan moeten we dat zeker niet gaan forceren. Wat we wel jammer vinden is dat we geen gelegenheid krijgen om jou een keer rustig te spreken. De aannames die je hebt gedaan zijn niet juist en blijf je nu steeds herhalen terwijl we nog niet eens de gelegenheid hebben gehad om het behandelplan kunnen uit te leggen/toe te lichten. Normaal sturen wij dit niet toe, maar omdat je bang was dicht te klappen hebben we dat bij uitzondering gedaan en heb je vervolgens de afspraak afgezegd en is er nog steeds geen nieuwe afspraak om het er over te hebben. Hoe kunnen we nu met de kinderen aan de slag als we nog niet eens een gesprek met jou hebben kunnen voeren. We zijn bang dat als we met de kinderen gesprekken zullen voeren zonder dat jij er vertrouwen hebt/denkt dat we de situatie helemaal verkeerd inschatten, dat de situatie alleen maar complexer wordt. Jij maar ook de kinderen zijn slim. Door juist niet te communiceren trekt iedereen eigen conclusies waardoor alleen maar meer afstand en frustraties ontstaan. Maar als jij niet tot een gesprek in staat bent is dat voor nu wat het is. Is het misschien een idee als wij het plan aan jouw psycholoog toelichten, zodat je psycholoog het me jouw kan bespreken? Het enige dat wij dan nu kunnen doen is een luisterend oor zijn voor de kinderen totdat jij voldoende hersteld bent waarna behandeling kan gaan plaatsvinden (waarbij dus het gedrag van de kinderen/onderlinge interactie verbeterd kan worden). Ik zal de behandeldoelen van E iets aanpassen, zodat de nadruk voorlopig erop komt dat ze zich kan blijven uiten. En het contactherstel (even voor de duidelijkheid waarbij er dus geen agressief, gewelddadig en respectloos gedrag meer plaatsvindt) pas opgepakt kan worden wanneer jij aangeeft hier klaar voor te zijn. Dit zal ik vandaag naar je mailen en ontvang ik graag ondertekend retour, zodat ik nieuwe afspraken kan plannen.”
- y. Op 29 oktober 2019 zijn de behandelplannen van de kinderen door verweerster en de kindertherapeut met klaagster en haar partner besproken.
- z. Op 17 december 2019 heeft er een sessie plaatsgevonden tussen verweerster, de kindertherapeut, klaagster en alle drie de kinderen waarin klaagster aan de kinderen heeft toegelicht waarom zij hen per 1 januari 2020 niet zal terugnemen in huis.
- aa. Op 18 december 2019 heeft klaagster via e-mailbericht aan verweerster en de kindertherapeut laten weten helemaal te willen stoppen met contacten met de kinderen omdat haar vertrouwen in een goede afloop tot een dieptepunt is gedaald. Klaagster wil voorrang geven aan haar herstel van burn-out en PTSS staat in dit bericht.
- bb. Verweerster heeft vervolgens hierover diverse keren onder andere op 19 december 2019 en 20 en 21 januari 2020 gemaïld met klaagster en heeft geprobeerd een gesprek met haar in te plannen. Dit is niet gelukt.
- cc. Verweerster heeft op 4 februari 2020 de behandeling van de kinderen beëindigd vanwege een gebrek aan vertrouwen bij klaagster.

- dd. Bij brieven van 25 februari en 6 maart 2020 heeft verweerster - na herhaald verzoek aan klaagster om toestemming hiervoor waarop klaagster niet heeft gereageerd - aan de ouders laten weten dat zij de sluiting van het dossier van E en F niet heeft teruggekoppeld aan de huisarts.

III Het standpunt van klaagster en de klacht

De (bij repliek uitgebreide) klacht houdt in, zakelijk en kort samengevat weergegeven, dat verweerster in strijd heeft gehandeld met de Beroepscode om de volgende redenen:

1. Zij heeft niets gedaan aan de zorgelijke situatie met E die verweerster bekend was sinds zij op 1 april 2019 het aanmeldformulier van klaagster had ontvangen;
2. Zij heeft niets gedaan in de crisissituatie rond D en heeft geen antwoord gegeven op de vraag van klaagster of D mee kon op zomervakantie;
3. Zij heeft niet gehandeld in de rond eind augustus 2019 ontstane nieuwe situatie waarbij de kinderen alleen nog bij vader verbleven;
4. In de beschrijvende diagnoses is de hulpvraag van moeder niet onderzocht, namelijk dat zij geholpen zou worden met de door de kinderen tegen haar gerichte agressie, het geweld en het niet respectvolle gedrag;
5. Zij heeft geen onderzoek gedaan naar psychopathie bij de kinderen en heeft te laat aangegeven dat zij onvoldoende deskundig is het gezin te begeleiden;
6. Zij heeft geen collegiaal overleg gevoerd met andere professionals zoals deskundigen bij W of de huisarts;
7. Zij heeft eind december 2019 niet teruggekoppeld aan de huisarts en heeft F en E aan hun lot overgelaten;
8. Zij heeft geen melding gedaan bij Veilig Thuis dat moeder in een onveilige situatie verkeerde;
9. Zij heeft daarentegen wel gedreigd met een melding bij Veilig Thuis over de kinderen;
10. Er is geen overleg geweest met de behandelend psycholoog van klaagster;
11. Zij heeft niet ingegrepen in het gesprek van 17 december 2019 dat niet respectvol naar klaagster was.

Klaagster stelt hiertoe dat door het niet-handelen van verweerster de zomervakantie van klaagster, haar partner en de kinderen een ramp is geweest. Ook is de situatie met de kinderen door het handelen van verweerster verder verslechterd. Verweerster had eerder aan klaagster moeten zeggen dat ze onvoldoende kennis had en de behandeling niet kon doen. Bovendien had verweerster terug moeten verwijzen naar de huisarts. Klaagster heeft nu geen contact meer met de kinderen die onder toezicht zijn gesteld. Volgens klaagster is daarmee het doel van vader om haar buitenspel te zetten bereikt. Klaagster heeft ten slotte opgemerkt dat zij alleen maar tegen muren aan loopt.

IV Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klacht gemotiveerd betwist en heeft onder meer aangevoerd dat zij als kinder- en jeugdpsycholoog in heeft willen zetten op hulp voor de kinderen maar dat klaagster bleef steken bij de vraag wat er mis was met haar kinderen.

Verweerster heeft dit verschil in inzicht onvoldoende met klaagster kunnen bespreken en haar hierover onvoldoende uitleg kunnen geven omdat er - ondanks vele pogingen daartoe van haar kant - maar weinig gesprekken met klaagster mogelijk zijn geweest.

Omdat klaagster minder belastbaar was, heeft verweerster de echte behandeling uitgesteld totdat ook klaagster daaraan toe zou zijn. Verweerster had uit de gesprekken met de kinderen namelijk een helder beeld gekregen van wat er speelde en kon de kinderen hierin ondersteunen.

Toen vervolgens bleek dat klaagster in december de kinderen nog steeds niet wilde zien en zij het patroon van zich terugtrekken of de aanval kiezen bleef voortzetten, is verweerster gestopt met haar

hulp aan de kinderen. Zij heeft niet terugverwezen naar de huisarts omdat klaagster hiervoor geen toestemming heeft gegeven.

Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht zal daarop in het onderstaande nader worden ingegaan.

V De overwegingen van het College

V.1. In deze zaak is verweerster als kinder- en jeugdpsycholoog een meervoudige cliëntrelatie aangegaan zowel met de kinderen als met de ouders. Ieder van hen kan in die relatie een eigen belang hebben. Dit houdt in dat de psycholoog werkt vanuit een meervoudige loyaliteit.

De klacht van klaagster komt er in de kern op neer dat verweerster in de contacten die zij met klaagster onderhield onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van klaagster waardoor zij geen adequate hulp heeft gekregen.

V.2. Het College is van oordeel dat klachtonderdeel 1 (inhoudende dat verweerster vanaf 1 april 2019 niets heeft gedaan aan de zorgelijke situatie rond E) niet gegrond is.

In april 2019 was E nog niet op die wachtlijst van de praktijk geplaatst omdat zij nog niet op geldige wijze was verwezen door de huisarts. Dit gebeurde pas op 24 mei 2019 waarna op 18 juni 2019 het intakegesprek tussen klaagster, haar partner, verweerster en de kindertherapeut heeft plaatsgevonden. Daarnaast blijkt uit de omschrijving door klaagster van de aanmeldreden voor E, zoals geciteerd in het formulier onder II.f., geen grote urgentie. Bij dit oordeel heeft meegespeeld dat klaagster de nodige tijd heeft laten verlopen tussen de telefonische aanmelding bij de praktijk op 28 januari 2019 en het invullen van het aanmeldformulier eind maart 2019. Klaagster heeft hierover bij repliek opgemerkt dat zij het formulier expres later heeft ingeleverd omdat zij het zo actueel mogelijk wilde opmaken zodat nieuwe incidenten gemeld konden worden. Echter in het door verweerster overgelegde aanmeldformulier worden bij de reden voor aanmelding geen incidenten met E beschreven. Al met al is dus niet gebleken dat sprake was van acute of structurele onveiligheid in de situatie met E die (ook zonder geldige verwijzing) direct optreden van verweerster vereiste. Klachtonderdeel 1 is hiermee ongegrond.

V.3. Evenmin was verweerster verplicht in het intakegesprek van 18 juni 2019 een advies aan klaagster uit te brengen over de vraag of D (op dat moment 15 jaar) mee kon met vakantie (klachtonderdeel 2). Klaagster heeft hierover opgemerkt dat er sprake was van een crisissituatie nu D vanwege dreigend en respectloos gedrag sinds begin juni 2019 bij haar oma verbleef en klaagster sinds maart 2019 met een burn-out thuis zat.

Verweerster heeft aangevoerd dat er bij het intakegesprek niet gebleken is van een crisissituatie. D verbleef op dat moment niet thuis en het gedrag van E was duidelijk verbeterd.

Naar het oordeel van het College kon verweerster onder deze niet-urgente omstandigheden de vraag of D mee mocht met vakantie aan klaagster als moeder overlaten en was zij niet verplicht met D hierover een gesprek aan te gaan.

Dat de vakantie met de kinderen uiteindelijk anders is verlopen dan klaagster wenste, doet aan het voorgaande niet af.

Klachtonderdeel 2 is ongegrond.

V.4. Klachtonderdeel 3 inhoudende dat verweerster op had moeten treden in de nieuwe situatie ontstaan in augustus 2019 waarin klaagster het co-ouderschap had opgeschort, is evenmin gegrond. Verweerster heeft over deze nieuwe situatie immers direct telefonisch overleg gevoerd met alle betrokkenen.

Klaagster heeft vervolgens op 15 september 2019 een overzicht gestuurd aan verweerster hoe zij tegen haar eigen situatie en die van de kinderen aankijkt. Hierop heeft verweerster direct laten weten dat zij graag aan klaagster haar bevindingen, plan van aanpak en adviezen terug wil geven.

Vervolgens zijn nogmaals door verweerster pogingen ondernomen om met klaagster hierover bijvoorbeeld op 1 oktober 2019 in gesprek te komen. Klaagster heeft dat gesprek echter afgezegd. Naar het oordeel van het College heeft verweerster onder deze omstandigheden voldoende rekening gehouden met de belangen van klaagster en was er geen aanleiding voor verdere interventies van haar kant. Klachtonderdeel 3 is niet gegrond.

V.5. Klachtonderdeel 4 inhoudende dat de hulpvraag van moeder in de beschrijvende diagnoses van de kinderen niet terugkomt en dat deze diagnoses - zoals zij ter zitting heeft betoogd - kant noch wal raken is evenmin gegrond.

Allereerst is duidelijk dat de kinderen en niet klaagster door de huisarts naar verweerster zijn verwezen met de vraag: *“stemmingsstoornis, dd als gevolg scheiding ouders”*. Verweerster heeft vervolgens gesprekken gevoerd met de kinderen én met de beide ouders. Aan de hand van de aldus verkregen informatie heeft verweerster de beschrijvende diagnoses op kunnen stellen waarin zij heeft voorgesteld de communicatie weer op gang te brengen en te werken aan contactherstel. De hulpvraag van moeder komt vanuit de door verweerster betachte meervoudige loyaliteit wel degelijk terug in de behandelplannen: zo wordt er onder hulpvraag ouders in het behandelplan van D geschreven dat moeder wil dat D meer begrip en respect toont voor moeder en meer rekening houdt met moeders burn-out. Ook in het behandelplan van E staat dat moeder wil dat haar boosheid afneemt, dat E respect voor moeder toont en rekening houdt met haar burn-out. Ook staat er in dit behandelplan opgenomen dat het contact tussen E en moeder voorzichtig hersteld kan gaan worden als moeder voldoende hersteld is om te worden betrokken bij de behandeling. Ten slotte staat er in het behandelplan van F dat moeder hulp wil voor F zodat hij lekkerder in zijn vel gaat zitten en niet meer zo boos wordt. Al met al is het College van oordeel dat verweerster in de behandelplannen niet voorbij is gegaan aan de hulpvraag van klaagster en dat zij de behandelplannen op heeft kunnen stellen zoals zij heeft gedaan. Duidelijk is verder uit de tekst van de behandelplannen dat verweerster als behandelend psycholoog van D en E de plannen heeft opgesteld en dat het behandelplan van F is opgesteld door verweerster als hoofdbehandelaar in samenspraak met de kindtherapeut die F zou gaan behandelen. Klachtonderdeel 4 is hiermee niet gegrond.

V.6. Anders dan klaagster betoogt is niet vast komen te staan dat verweerster de kinderen had moeten onderzoeken op psychopathie (klachtonderdeel 5). Verweerster was in de gegeven omstandigheden niet gehouden psychodiagnostiek te verrichten. Verweerster heeft op dit punt namelijk betoogd dat zij een goed beeld uit de gesprekken met de kinderen en de ouders had gekregen en dat de kinderen goed functioneerden. En verder dat de kinderen goed de problemen waar zij tegenaan liepen vanwege de echtscheiding konden beschrijven. Verweerster was - nu zij voldoende was geïnformeerd - dus evenmin gehouden contact over de kinderen op te nemen met deskundigen met wie klaagster had gesproken bij W, waarbij overigens niet is gebleken dat de kinderen daar onder behandeling waren, of met de huisarts (klachtonderdeel 6).

Evenmin is gebleken dat verweerster (eerder) aan had moeten geven dat zij de kinderen niet kon behandelen. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is naar voren gekomen dat er tussen klaagster en verweerster gaandeweg een misverstand is gerezen inhoudende dat klaagster meende dat er iets mis was met haar kinderen en dat verweerster in wilde zetten op hulp voor klaagster en haar kinderen. Verweerster is mede vanwege de geringe belastbaarheid van klaagster niet verder gekomen dan fase 1 van de door haar voorgestelde behandeling. Verweerster heeft naar klaagster hierbij steeds benadrukt dat sprake was van een stappenplan en heeft daarmee juist oog gehad voor de problematiek van klaagster. Dat verweerster gehouden was de kinderen eerder terug te verwijzen dan zij heeft gedaan is niet vast komen te staan.

Klachtonderdeel 5 en 6 zijn hiermee niet gegrond.

V.7. Voor rapportage aan de huisarts (een derde) is gerichte toestemming nodig van de cliënt (artikel 91 van de Beroepscode). Nu klaagster, na daartoe meermaals om verzocht te zijn door verweerster, hiermee niet heeft ingestemd heeft verweerster juist gehandeld door niet terug te koppelen.

Verweerster heeft het niet terugkoppelen aan de huisarts ook aan klaagster bevestigd. Klachtonderdeel 7 is hiermee niet gegrond.

V.8. Verweerster was evenmin verplicht een melding te doen bij Veilig Thuis dat klaagster in een onveilige situatie verkeerde (klachtonderdeel 8). In het intakegesprek van 18 juni 2019 waren er nog geen signalen aanwezig dat een situatie van huiselijk geweld zich met betrekking tot klaagster voordeed. D logeerde toen bij oma en in het contact met E ging het beter. Vervolgens heeft klaagster in augustus 2019 het co-ouderschap stopgezet waarmee een voor haar mogelijk onveilige situatie werd beëindigd.

Klachtonderdeel 8 is daarmee ongegrond.

V.9. De aankondiging van verweerster dat zij een melding zou gaan doen bij Veilig Thuis over de kinderen indien klaagster haar toestemming voor de behandeling zou intrekken, is niet klachtwaardig. Het is immers in het licht van de (verbeterde) meldcode juist dat verweerster meende hiertoe over te moeten gaan als zij het zicht op de kinderen of de situatie zou verliezen. Klachtonderdeel 9 is hiermee niet gegrond.

V.10. De stelling van klaagster dat verweerster geen overleg heeft willen plegen met haar psycholoog is evenmin vast komen te staan. Uit de onder II.w weergegeven e-mail blijkt dat verweerster dit met zo veel woorden aan klaagster heeft aangeboden. Ook is dit punt nogmaals aan de orde geweest in het gesprek met klaagster op 29 oktober. Klaagster wilde hiermee echter niet akkoord gaan. Klachtonderdeel 10 is hiermee bij gebrek aan feitelijke grondslag ongegrond.

V.11. Wat betreft het verloop van het gesprek van 17 december 2019 (klachtonderdeel 11) heeft klaagster betoogd dat verweerster en de kindertherapeut de kinderen vrij spel hebben gegeven en niet corrigerend zijn opgetreden. Daardoor was het een gesprek vol verwijten en negatief gedrag naar haar, aldus klaagster.

Verweerster heeft aangevoerd dat zij het gesprek op een andere manier heeft ervaren en dat er sprake was van miscommunicatie over en weer. Klaagster dissocieerde in het gesprek en kreeg volgens verweerster positieve dingen niet mee terwijl negatieve dingen voor haar daarentegen heel groot werden.

Onder deze omstandigheden kan het College niet vaststellen of het gesprek niet respectvol was jegens klaagster, omdat aan het woord van de één niet meer geloof kan worden gehecht dan aan het woord van de ander. In gevallen als deze is het vaste tuchtrechtspraak dat het verwijt van klaagster niet gegrond kan worden bevonden. Dit oordeel berust niet op het uitgangspunt dat het woord van klaagster minder geloof verdient dan dat van verweerster, doch op de omstandigheid dat voor het oordeel of een bepaalde verweten gedraging van de aangeklaagde tuchtrechtelijk verwijtbaar is, eerst moet worden vastgesteld welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden. Dit klachtonderdeel 11 is derhalve eveneens ongegrond.

Het College komt tot de slotsom dat - nu ook overigens niet is gebleken van enig onprofessioneel handelen door verweerster - de klacht in al zijn onderdelen ongegrond is.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht ongegrond.

Aldus gewezen op 9 december 2020

door:

mr. C.M. Berkhout, voorzitter,
mr. E.A.M. Driessen, secretaris,
dr. ing. J.A. Damen,
dr. H.F.A. Diesfeldt
drs. A. Wensing-Kruger,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

w.g. C.M. Berkhout